

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Jędrzejewska

Protokolant: Anna Świdarska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2019 r. w Łomży

sprawy z powództwa N. K.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki N. K. kwotę 8.500 zł (osiem tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 17.04.2016 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki N. K. kwotę 2.242 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka N. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 8.500zł tytułem zadośćuczynienia za doznane cierpienia fizyczne i psychiczne wywołane uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.04.2016 r. tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 07.01.2015 r. doznała zwichnięcia, naderwania stawów i wiązadeł na poziomie szyi. Przez okres kilku tygodni zmuszona była nosić kołnierz ortopedyczny. Wypadek spowodował u niej duże ograniczenia w życiu codziennym. Nie mogła uczestniczyć w zajęciach sportowych zarówno w szkole jak i poza nią. Powódka była zawodniczką szkolnej drużyny koszykówki. Wypadek spowodował, że musiała zrezygnować z uprawiania tego sportu i do dnia wniesienia pozwu nie miała możliwości powrotu ze względu na utrzymujące się w dalszym ciągu dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa. W dalszym ciągu przebywa pod opieką poradni rehabilitacyjnej, neurologicznej i ortopedycznej. Przez cały czas zmuszona była przyjmować leki przeciwbólowe. Przez okres kilku miesięcy odczuwała i nadal odczuwa negatywne skutki opisanego wypadku. Poza oczywistymi cierpieniami fizycznymi odczuwała również istotne cierpienia psychiczne, będące następstwem przedmiotowego wypadku. Nadto w wyniku przebytych urazów fizycznych przeżyła silny wstrząs. Powódka, niegdyś osoba zdrowa, pełna witalności i zadowolenia z życia, od dnia wypadku spała gorzej, wybudzała się, bardzo często powracała do wypadku, towarzyszył jej ciągły ból i niepewność, zmuszona była przyjmować leki. Do dnia wniesienia pozwu nie wyleczyła urazów, których doznała w wyniku wypadku przez co nieustannie korzysta ze specjalistycznej pomocy lekarskiej. Skutki wypadku pozbawiły ją możliwości korzystania z życia i przyjemności właściwych dla jej wieku. Po wypadku nie może uprawiać sportu, musiała korzystać ze zwolnień z lekcji wychowania fizycznego, a przede wszystkim nie mogła grać w ulubionej drużynie koszykówki. Wypadek i jego skutki sprawiły, że stała się osobą smutną, zamyśloną, źle sypia, miała problemy z koncentracją. Ciągłe przypominała sobie wypadek i cierpienia, jakich doznała. Sprawca wypadku posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, do którego zgłosiła

szkodę. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, przyznając na jego rzecz zadośćuczynienie w wysokości 2.000 zł. Zdaniem powódki przyznana w postępowaniu likwidacyjnym kwota jest rażąco zaniżona i nie odpowiadała rozmiarowi obrażeń. Ponadto wskazała, iż w dniu 14.06.2017 r. wystąpiła przeciwko pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń z pozwem o zapłatę kwoty 1.510 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.04.2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia fizyczne, związane z wypadkiem drogowym, spowodowanym przez sprawczynię kolizji, ubezpieczoną w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W dniu 18.05.2018 r. Sąd wydał wyrok zasądający w całości żadaną przez powódkę kwotę. Mając na uwadze charakter prawny zadośćuczynienia, dorobek doktryny oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego powódka uznała, iż roszczenie w wysokości 12.000 zł jest zasadne i umiarkowane. Biorąc pod uwagę wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 2.000 zł oraz zasądzoną przez Sąd w sprawie I C 944/17 kwotę 1.510 zł, powódka żądała niniejszym pozwem zapłaty kwoty 8.500 zł.

Pozwany (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany nie kwestionował, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za przedmiotowy wypadek drogowy, czego dowodem jest przyjęcie zgłoszenia szkody i przeprowadzenie procesu jej likwidacji. W ocenie pozwanego powództwo nie jest uzasadnione, bowiem zadośćuczynienie w przyznanej kwocie 2.000 zł wraz z zasądzoną przez Sąd w sprawie I C 944/17 kwotą 1.510 zł jest w pełni adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwalnych przez nią cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Pozwany przeprowadził stosowne postępowanie likwidacyjne, w ramach którego wywołał m.in. opinię lekarską, która nie potwierdziła deklarowanych przez poszkodowaną urazów w pełnym zakresie. W opinii tej lekarz stwierdził jedynie skręcenie kręgosłupa szyjnego, powierzchowny uraz szyi, bez utraty przytomności, bez zmian urazowych i bez stabilności w kontrolnym RTG czynnościowym. Stan powódki określił jako dobry, a jej rokowania na przyszłość były pomyślne, bez zagrożenia powikłaniami odległymi. Następnie w toku procesu prowadzonego pod sygn. akt I C 944/17 tut. Sądu ustalono, iż przeprowadzona u powódki po wypadku diagnostyka RTG i CT nie wykazała zmian pourazowych. Spośród obiektywnych dolegliwości u powódki rozpoznano jedynie skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Ustalono, że powódka pomimo doznanych obrażeń jest nadal studentką (...) (uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 18.05.2018 r., sygn. akt I C 944/17). Pozwany także wskazał, że ustalono, iż stwierdzone w badaniu ortopedycznym nieznaczne ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego było nieistotne z punktu widzenia biomechaniki kręgosłupa, nie ograniczało bowiem funkcjonowania powódki w życiu sportowym i zawodowym – nie stwierdzono ograniczenia ruchomości w zakresie rotacji lub zginania powyżej 20 stopni. Rokowania na przyszłość u powódki były dobre i nie zachodzi konieczność poddania się dalszemu leczeniu lub zabiegom medycznym czy rehabilitacyjnym. Wszystkie powyższe ustalenia wynikają wprost z opisu ustaleń stanu faktycznego, zawartego w wyroku wydanego w dniu 18.05.2018 r. w sprawie o sygn. I C 944/17, a poczynionego w oparciu o opinie biegłych, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Pozwany ponadto wskazał, iż w świetle ustaleń biegłych, których opinia została uznana za całkowicie wiarygodną, stwierdzenie przez Sąd, że powódka aktualnie nie może aktywnie uprawiać sportów było sprzeczne z dokonanyymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi. Pozwany wywodził także, iż twierdzenia powódki zawarte w pozwie nie są wystrasające do przypisania odpowiedzialności zakładowi ubezpieczeń i przyznania dalszej kwoty 8.500 zł tytułem zadośćuczynienia. W niniejszym procesie na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jak również faktu powstania szkody i jej rozmiarów. Powódka natomiast nie przedstawiła w jego ocenie dowodów uzasadniających doznanie przez powódkę krzywdy w rozmiarze uzasadniającym dopłatę kwoty 8.500 zł tytułem zadośćuczynienia ponad już wypłaconą przez pozwanego kwotę 3.510 zł.

Sąd Rejonowy w Łomży ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 07.10.2015 r. powódka N. K., będąc pasażerem pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez Z. K., brała udział w wypadku komunikacyjnym na skrzyżowaniu drogi C. Stary - J., spowodowanym przez L. N., kierującą pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...).

L. N. nie kwestionowała swojej winy w powstaniu kolizji drogowej i podpisała oświadczenie sprawcy wypadku. W chwili zdarzenia posiadała aktualną polisę OC w (...)w W. (okoliczność bezsporna).

Bezpośrednio po wypadku, powódka została przewieziona do SOR Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie wykonano jej diagnostykę rtg i CT, po której rozpoznano skręcenie odcinka C kręgosłupa. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego. Powódka kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej w dniach: 8.10.2015 r., 9.12.2015 r. i 10.12.2015 r. Leczona była również zachowawczo kołnierzem ortopedycznym Campa przez okres 6 tygodni. W lutym 2016 r. była leczona w poradni rehabilitacyjnej. Z powodu bólów głowy, które pojawiły się po wypadku powódka leczyła się w poradni neurologicznej dziecięcej, następnie w poradni neurologicznej dla dorosłych w dniach: 18.10.2016 r., 21.11.2016 r. oraz we wrześniu 2017 r. Przyjmowała lek flunarizinum (dokumentacja medyczna powódki k.-83, 85, 89, 92 akt I C 944/17).

W dniu 7.03.2016 r. ojciec powódki Z. K. zgłosił szkodę pozwanemu (...) z siedzibą w W. (zgłoszenie szkody k.-12 akt I C 944/17).

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 12.05.2016 r. przyznał powódce kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia (decyzja k.-15 akt I C 944/15).

W wyniku wniesionego odwołania od powyższej decyzji, ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko i decyzją z dnia 19.05.2017 r. odmówił przyznania powódce zadośćuczynienia w wyższej kwocie (decyzja k.-16 akt I C 944/17).

W dniu 14.06.2017 r. powódka wystąpiła przeciwko pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń z pozwem o zapłatę kwoty 1.510 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.04.2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia fizyczne, związane z przedmiotowym wypadkiem drogowym – sygn. akt I C 944/17.

Sąd Rejonowy w Łomży prawomocnym wyrokiem z dnia 18.05.2018 r. zasądził w całości żądane przez powódkę kwoty.

Okoliczności przedmiotowego wypadku z dnia 7.10.2015 r., którego uczestnikiem była powódka N. K. nie budzą wątpliwości i są bezsporne w niniejszej sprawie. Strony zgodne były także co do tego, że sprawcę wypadku łączyła z pozwanym (...) umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na mocy której ubezpieczyciel przejął na siebie odpowiedzialność cywilną za wszelkie szkody spowodowane w związku z ruchem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). Niezaprzeczalny był także ciężący na pozwanym ubezpieczycielu zadośćuczynienia za wyrządzoną poszkodowanemu krzywdę (art. 445 § 1 kc).

Kwestię sporną stanowił zaś w niniejszym procesie rozmiar obrażeń i wysokość uszczerbku na zdrowiu doznanych przez powódkę na skutek powyższego wypadku, mające wpływ na wysokość żądanego zadośćuczynienia.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 445 § 1 kc, zgodnie z którym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego ma na celu załagodzenie cierpień fizycznych (tj. bólu i innych dolegliwości) oraz psychicznych (tj. ujemnych uczuć przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Powinno ono stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Ciężar dowodu – zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 kc – spoczywa na poszkodowanym, który musi wykazać, że doznał krzywdy w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia.

W ocenie Sądu należy stwierdzić, iż powódka N. K. wykazała, iż uszkodzenia ciała, jakich doznała w wyniku przedmiotowego wypadku miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych, jak i psychicznych.

Z niekwestionowanej przez strony opinii lekarskiej, sporządzonej przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii J. W. oraz z zakresu neurologii M. B. z dnia 20.11.2018 r. (k.-49-51) wynika, że powódka podczas

wypadku komunikacyjnego z dnia 7.10.2015 r. doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości w stopniu nieznacznym oraz stłuczenia głowy, którego skutkiem jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4 %. Badaniem przedmiotowym u powódki stwierdzono tkliwość palpacyjną ujścia lewego nerwu potylicznego, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w odcinku szyjnym z ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego w stopniu lekkim. Nie stwierdzono ubytkowych objawów neurologicznych, asymetrii odruchów głębokich, czy zaników mięśniowych w obrębie kończyn górnych. Stłuczenie głowy u powódki nastąpiło bez klinicznych następstw i zmian w badaniach obrazowych (CT, MRI). Rokowania na przyszłość, w ocenie biegłych, są dobre. Stwierdzone ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego jest nieistotne z punktu widzenia kręgosłupa z punktu biometryki kręgosłupa i nie ogranicza w istotnym stopniu funkcjonowania powódki w życiu sportowym i zawodowym. W ocenie biegłych jej stan zdrowia do chwili obecnej nie pogorszył się, nie wykluczone, że mógł ulec poprawie w zakresie ruchomości kręgosłupa szyjnego i zmniejszenia dolegliwości bólowych.

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłych jest wszechstronna, pełna, rzetelna i wnikliwa. Została bowiem wydana w oparciu o bezpośrednie badania powódki oraz dokumentację medyczną. Dodatkowo żadna ze stron procesu nie zgłasza zastrzeżeń do powyższych ustaleń biegłych. W związku z powyższym Sąd podzielił opinię biegłych sądowych w całości i uczynił podstawą swoich ustaleń faktycznych.

Zgodnie z poglądami doktryny i ugruntowanym orzecznictwem, Sąd ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia z tytułu doznanych obrażeń ciała wziął pod uwagę ujawnione w toku procesu okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez nią krzywdy, a przede wszystkim ból, negatywne uczucia przeżywane w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi, dyskomfort związany ze sposobem leczenia, a także długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Efektom urazów doznanych przez powódkę na skutek przedmiotowego wypadku niewątpliwie były dolegliwości bólowe, które trwały kilka tygodni i które uniemożliwiały jej normalne funkcjonowanie. Po wypadku nie była w stanie wykonać wielu czynności dnia codziennego, a tym samym wymagała pomocy osób bliskich. Szczególną uciążliwością była konieczność rezygnacji z aktywności fizycznej i treningów drużynie koszykówki. Powyższe niewątpliwie świadczy o cierpieniach i krzywdzie doznanej przez poszkodowaną. Powódka przeszła przy tym wiele uciążliwości i niedogodności związanych z procesem leczenia, w szczególności z noszeniem kołnierza ortopedycznego przez 6 tygodnie, co pogłębiało bez wątpienia uczucie bezradności i bezsilności. Doznała ona bowiem skręcenia kręgosłupa szyjnego, powikłanego przewlekłym zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości w stopniu nieznacznym oraz stłuczenia głowy, którego skutkiem jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4 %, zgodnie z poz. 94 a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12.12.2002 r.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków zdarzenia wywołującego szkodę, wiek osoby poszkodowanej, utratę pewnych przymiotów lub możliwości życiowych, stopień winy sprawcy szkody.

Określając kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym. Nie ma możliwości precyzyjnego określenia doznanej przez osobę krzywdy. Szczególnie trudno jest przełożyć doznane cierpienia na konkretną kwotę pieniężną. Dlatego też Sąd z dużą ostrożnością rozważył wysokość kompensaty pieniężnej jaką należało przyznać powódce za doznaną krzywdę. Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej okoliczności Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie kwotą adekwatną do doznanych przez N. K. cierpień w wyniku przedmiotowego wypadku będzie kwota 8.500 zł. Kwota ta w ocenie Sądu wraz z kwotą otrzymaną w postępowaniu likwidacyjnym oraz zasądzona wyrokiem z dnia 18.05.2018 r. w sprawie IC 944/17 będzie stanowiła dla niej odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do czasookresu i stopnia nasilenia jej cierpień po wypadku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż obrażenia doznane przez nią były długotrwałe, spowodowały 4 % uszczerbek jej zdrowiu i pozostawiły ślady na przyszłość.

Biorąc powyższe pod uwagę w ocenie Sądu zasądzona kwota jest odpowiednia do doznanych przez powódkę krzywd, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałości skutków przedmiotowego wypadku wywołującego szkodę, jej wieku oraz utraty pełnej sprawności fizycznej, jaką miała przed wypadkiem.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art. 445 § 1 kc orzekł jak w pkt. I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody, tj. od dnia 17.04.2016 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) w zw. z art. 817 § 1 kc w zw. z art. 476 kc w zw. z art. 481§1 i 2 kc.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 kpc i § 2 pkt. 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka poniosła koszty w kwocie 425 zł tytułem opłaty od pozwu, w kwocie 283,69 zł tytułem wynagrodzenia biegłych sądowych, w kwocie 1.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i w kwocie 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.